

[Lysholt Hansen.]

veje, mener jeg personlig, at vi må benytte den udvej, vi har, til at kræve fællesreglerne overholdt.

Gottschalek-Hansen: Den højtærede justitsminister indledede sit svar til mig på de bemærkninger, jeg tidligere har fremført om bølgevæsenet, med at sige, at han fuldt og helt var enig med mig i de synspunkter, jeg havde givet udtryk for; det var vor opgave at komme dette uvæsen til livs. Jeg takker ministeren for denne tilslutning. Det er opmuntrende at mærke, at ministeren er enig med mig her, men det er lidet betryggende og skaber ikke den ro, som man kunne forvente, når den højtærede minister derefter anvender hele sin taletid til at give udtryk for det synspunkt, at jeg havde lagt sagen op i et altfor højt plan, at det ikke var nær så galt, som jeg havde søgt at give det udseende af. Når jeg havde talt om det stadig omsiggribende gangsteruvæsen, var dette i strid med de faktiske forhold. Efter at ministeren havde sagt dette, beviste han med den statistik, som han tyr til, at det er mig, der har ret i denne meget alvorlige sag, beviste det ved at godtgøre, at der gennem de sidste tre måneder er sket et bølgeoverfald praktisk talt hver evige eneste dag. Jeg er ikke særlig tilfreds med en statistik, der går ud på, at forholdene i 1953 har artet sig som i 1951. Det havde været mere interessant at få konstateret, hvorledes forholdene herhjemme var i årene fra 1930 til 1940.

Krigen har, som justitsministeren ganske rigtigt sagde, selvfølgelig været en medvirkende årsag til, at disse utrygge tilstande er skabt i vort folk, men det er jo ikke nok bare at indrømme, at det er galt, det er ikke nok at pege på, at mange af de overfald, som har fundet sted, er foretaget af spirituspåvirkede voldsmand. Iøvrigt synes jeg, det er højest ejendommeligt, at hvis en motorbølge, der begår en lovovertrædelse, viser sig at være spirituspåvirket, er det en skærpente omstændighed — det er fuldkommen rigtigt, sådan synes jeg det bør være — men hvis en voldsforbryder, der begår overfald på sagesløs person på vej eller gade, viser sig at være spirituspåvirket, er det en formildende omstændighed. Jeg er fuldt vidende om, at straffeloven ikke

gør det til en formildende omstændighed, men det er en kendsgerning, at det ved strafudmålingen tages til indtægt som noget, der skal virke formildende ved dommens afsigelse.

Når den højtærede justitsminister taler om det eksempel, jeg havde nævnt — disse ulykkelige kyllinger, der led af diarrhé — som om det skulle være en morsomhed, vidner det om, at ministeren ikke forstår spørgsmålets alvor. Jeg pegede på det for at vise, hvorledes politiet i mange tilfælde anvendes til opgaver, som vitterligt ikke er af politimæssig karakter, og nævnte dette som et enkelt eksempel. Det havde været mere værdifuldt, om den højtærede minister havde givet tilsagn om, at der ville komme en øget politipatrouillering på hovedstadens gader. Det havde virket mere betryggende for vort folk, hvis landets øverste myndighed for ret og orden virkelig fra dette sted kunne have lovet, at man ville koncentrere kræfterne, at man ville anvende de forhåndenværende muligheder på en sådan måde, at enhver lovlydig borger kunne færdes trygt og sikkert på veje og gader.

Jeg har tidligere peget på, at en ændring i straffeloven i og for sig er påkrævet. Jeg gjorde det, da jeg første gang rejste sagen i dette høje ting, og dengang svarede den højtærede minister — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Jeg er selvfølgelig ganske enig med det ærede medlem i, at der bør skrives hårdt ind overfor uprovokerede overfald på sagesløse borgere, men når henses til, at der ikke synes at være tale om en foruroligende udvikling i voldsforbrydernes antal og grovhed, og i betragtning af de forholdsregler, der er taget af Københavns politi, tror jeg ikke, der er grundlag for en skærpelse af strafferammerne i straffelovens voldsbestemmelser.“

Det vil med andre ord sige, at hvis det konstateres, at voldshandlingerne vitterligt er af en grovere beskaffenhed, hvis antallet af volds handlinger vitterligt er større end tidligere, så vil den højtærede justitsminister ikke afvise, at en revision af straffeloven er påkrævet og nødvendig.

Iøvrigt vil jeg gerne give udtryk for undren over, at den højtærede justitsminister efter dommen i rådhuspladssagen, hvor voldsmanden blev idømt 3 års fængsel,